

Mutlak Sahiplenme ve Emanet Bilinci

“Ne mutlu o kullara ki, efendileri geldiğinde onları bağında uyanık ve çalışırken bulsun. O vakit efendileri kuşağını bağlayacak ve kendisi onlara hizmet edecektir. Çünkü onlar, sabahın erken saatlerinden akşamın geç vaktine kadar onunla birlikte emek verdiler. Baba, emekçi kullarını (sofraya) oturtacak; Oğul onlara hizmet edecektir. Paraklit yani Kutsal Ruh ise (görkem) taçlarını örerek başlarına koyacaktır.”¹

Günümüzde dünyanın dört bir yanına dağılmış Süryani halkı, tarih boyunca karşı karşıya kaldığı zorluklardan farklı niteliklere sahip yeni sınamalarla yüz yüzedir. Geçmişte tehdit daha çok fiziksel yok oluş ve zorunlu göçler iken, bugün en büyük tehlike kültürel aşınma ve ruhsal sürekliliğin zayıflaması olmuştur. Sosyal değişimler, çevresel faktörler, Süryanicenin gündelik hayattaki kullanımının azalması, kilise litürjisine ilişkin bilginin zayıflaması ve kuşaklar arası kültürel aktarımın zorluğu, yeni nesillerin kendi ruhsal mirasıyla bağ kurmasını her geçen gün daha da güçleştirmektedir.

Geleceği belirleyen yalnızca demografik varlık değildir. Asıl belirleyici olan, edebi hafızayı, dili, sembolleri ve manayı gelecek kuşaklara aktarabilme kabiliyetidir. Bu nedenle kültürel varlık için en büyük tehlike baskı değil, unutmaktır. Zira unutmak, kimliğinin içini sinsice boşaltan sessiz bir yıkımdır. Ruhsal hafızasını kaybeden toplum, zamanla kendi kavramlarını üretmez hâle gelir, değerlerini yorumlama ve kendi diliyle düşünme yeteneğini yitirir. Böyle bir durumda maneviyat, Mesih’e benzeme tecrübesinden uzaklaşır, tekrarlanan adetlere dönüşme riski ortaya çıkar.

Bu sebeple ruhani mirasın keşfedilmesi ve anlaşılması yalnızca insani bir sorumluluk değil, aynı zamanda kültürel, eğitsel ve toplumsal bir zorunluluktur. Bu sorumluluk sadece kiliseye de değil, aileye, eğitim kurumlarına, derneklere, vakıflara, araştırmacılara ve kültürel üretim alanında emek veren herkese aittir. Özellikle aileler, çocuklarını kilisenin dualarıyla, ilahileriyle, litürjik diliyle ve Mesih merkezli öğretiyile tanıtırarak bu aktarımın ilk ve en güçlü halkasını oluşturmalıdır.

¹*Tubayhun l-Abde Tobe* isimli bu ilahi, taşıdığı derin anlamlar nedeniyle kilisede farklı münasebetlerde en sık terennüm edilen başyapıt ilahilerden biridir. Maddi ve manevi boyutlarıyla, geçmişten günümüze taşınan bir yaşam felsefesinin özlü bir ifadesidir. Genel fayda için bu ilahiye Türkçeye çevirdim ve bu çalışmaya temel kaynak olsun diye buraya aktardım.

Çünkü korunması gereken şey yalnızca bir tarihî miras değildir. İnsanı biçimlendiren bir anlam evrenidir. Süryani litürjisi, şiirsel dili, sembolik anlatımı ve derin teolojik birikimiyle geçmişten kalan bir ibadet türü de değildir. İnsana dua etmeyi, mana yolunda tefekkür etmeyi, hayatı ilahî hikmet perspektifinden okumayı öğreten bir okuldur. **Litürjik anlamlar kavrandığında ve günlük hayatla ilişkilendirildiğinde, alışkanlıkla icra edilen bir ritüel olmaktan çıkar; insanı Tanrı ile canlı bir karşılaşmaya hazırlayan dönüştürücü bir tecrübeye evrilir.**

Günümüzün tüketim koşullarında gelecek kuşakların bu zengin mirası anlaması ve olduğu gibi devralması zor gözüküyor. Öğretilmeyen miras unutulur, yaşanmayan miras silikleşir, anlamı bilinmeyen miras zamanla işlevini kaybeder. Bu nedenle bugün kilise ve sivil toplumda sorumluluk taşıyan kanaat önderlerinin görevi, geçmiş ile gelecek arasında sağlam bir köprü kurmaktır. Atalardan devralınan ruhsal ve kültürel meşaleyi, sadece koruyarak değil, anlayarak, yaşayarak ve çağın diliyle yeniden yorumlayarak sonraki nesillere daha bilinçli bir şekilde ulaştırmaktır.

Süryani kültüründe, özellikle kilisede ve ibadet esnasında seslendirilen ilahiler, sadece edebi değeri olan metinler değildir. **Onlar, çoğu az ile azı öz ile, özü söz ile, sözü de somut ve anlaşılır benzetmelerle zihne, niyete ve istikamete aktarır.** Bu bakımdan **ilahiler**, mutlak sahiplenme konusunda derin anlamlar taşıyan; emanet bilinci konusunda eğitmeyi, dönüştürmeyi ve olgunlaştırmayı amaçlayan ruhsal birer öğretidir. Didaktik bir üslupla kaleme alınmış ilahilerin temel gayesi, zihnin dağınıklığını ve insan tabiatının patolojik yönlerini, ruhun sağaltıcı hikmetiyle buluşturmaktır.

Amaç, insanın varlık nedeni olan ruhu güçlü ve aktif tutmaktır. Maddi bağları ve dünyevi tutkuları aşarak insanı önce kendi hakikatiyle, ardından diğer insanlarla kuracağı derin farkındalığa uyandırmaktır. Bu uyanışı hayatın her alanına yansıtarak; iyilik, erdem ve ortak fayda üreten bir yaşama dönüştürmektir. Böylece iman, ezbere dayanan sıradan bir alışkanlık olmaktan çıkar; bilinçli ve hayatı dönüştüren bir varoluş biçimine evrilir.

İnsanoğlu, ruhu, bedeni, aklı, kalbi, vicdanı, mantığı ve duygularıyla bölünmez bir bütündür. Bunlardan birini ihmal etmek ya da birini diğerine feda etmek, insanın bütünlüğünü zedeler. Süryani ruhani geleneği, bu edebi ilahilerle bu bütünlüğü koruyarak insanı hakikatin olgunluğuna ulaştırmayı hedefler. **Çünkü gerçek iman, insanın yalnızca zihniyetini değil, karakterini ve iç(sel) programını (yani hayatını) da dönüştürmelidir.**

Bu nedenle Süryani ilahileri, insanın zihnini, duyularını, alt ve üst bilinç tabakalarını ilahî hikmetin aydınlığına yükseltmeyi amaçlar. **Nihai hedef, insanı sevginin ve empatinin egemen olduğu sorumlu ve ahlaklı bir hayata taşımaktır.** Böylece insanoğlu, bencillikten, kibirden, mutlak sahiplenme arzusundan, ayrıştırıcı ve ötekileştirici eğilimlerden arınmaya davet edilir. Bu sayede kırılan, yorulan ve tutunacak bir dal arayan insana yeni bir anlam ufku açılır. Çünkü erdemle birleşen iman, insanı ahlakın ve vicdanın olgunluk makamına yükseltir.

Süryani Kilisesi'nin zengin litürjik geleneği, bu ruhsal eğitimi çoğu zaman benzetmeler aracılığıyla gerçekleştirir. Mesih'in öğretim yöntemini örnek alan bu gelenek, felsefî ve sosyal derinliği olan semboller kullanır. Bunları ibadetlerde ve ayinlerde ilahiler aracılığıyla sürekli tekrar eder. Bu tekrarın amacı, yalnızca hafızayı canlı tutmak değildir. Tekrarın etkisiyle iç dünyayı sürekli zinde tutmak ve hakikate doğru yönlendirmektir. Çünkü ilahilerdeki semboller ve çağrışımlar, tali yollardan hakikatin ana yoluna taşımayı; ilahî sevginin ışıyla kişisel aydınlanmayı hedefler.

Ne var ki, bu ilahilerin önemli bir kısmı, taşıdıkları derin anlamlar kavranmadan, çoğu zaman alışkanlık üzere okunmaktadır. Oysa anlamı idrak edilmeyen tekrar, zamanla ruhunu kaybeder. Bu durum hem üzüntü verici hem de düşündürücüdür. İşte bu çalışma, bu üzüntünün ve sorgulamanın bir ürünü olarak ortaya çıkmış bir çalışmadır.

Çünkü ruhumuz dâhil sahip olduğumuz her şey bize emanet olarak verilmiştir. Bilgi, bilgelik, hizmet, yetenekler, makam, mevki, maddi güç ve hatta yaşamın kendisi Tanrı'nın bize birer emanetidir. Bu emanetleri nefsin insafına ve bencil tutkularına terk etmekle yükümlü değiliz. Zira insan olmanın özü, sahip olmaktan ziyade emanetin hakkını vermektir. **Emanetin gerçek değeri de, ne kadarına sahip olduğumuzla değil, bize emanet edilenleri ne ölçüde iyiliğe, adalete ve ortak faydaya dönüştürebildiğimizle ölçülür.**

Bu açıdan bakıldığında, öz kavramlarıyla düşünmeyen, sembollerini anlamayan ve ruhsal mirasını yorumlayamayan bir kültür, ne gelecek nesillere ne de çevresine söyleyecek güçlü sözlere sahip olamaz.

Her Gün Sofrada İkrar Edilen Hakikat

Bu çalışma ayrıca, ruhani çobanın (yani kâhinin) yemekten önce ve sonra okuduğu iki duadan hareketle, mutlak sahipliğin yalnızca Tanrı'ya ait olduğu gerçeğine vurgu yapmaktadır. Çünkü bu dualar her gün bize aynı hakikati hatırlatır: **Bizim olduğumu düşündüğümüz hiçbir şey**

aslında bizim değildir. Bizler hiçbir şeyin gerçek sahibi değiliz; her şey geçici bir süreliğine bize emanet olarak verilmiştir, o kadar.

Aziz Pavlus, sahip oldukları yetenek ve imkânlarla övünen, bundan dolayı kibirlenen insanlara şöyle seslenir: **“Seni başkasından üstün kılan nedir? Sahip olduğun ne var ki onu almış olmayasın? Madem hepsini aldın, öyleyse neden almamış gibi övünürsün?”** (1. Korintliler 4:7).

Bu hakikati zihnen ve ruhen kavradığımızda, hayata bakışımız kökten değişecektir. O zaman daha vicdanlı bir baba, daha merhametli bir anne, daha dürüst bir esnaf, daha adil bir öğretmen, kalemi daha güçlü bir yazar, daha alçakgönüllü bir papaz, daha sorumlu bir rahip, daha hikmetli bir metropolit, daha erdemli bir siyasetçi, daha ahlaklı bir doktor, daha dürüst bir avukat, daha bilinçli bir yazılımcı, daha fedakâr bir sivil toplum gönüllüsü ve daha sorumlu yurttaşlar olacağız².

Öte yandan Süryani Kilisesi’nde yemekten önce ve sonra okunan o iki dua, bir yemek ritüeli ya da geleneksel bir şükür ifadesi değildir. Bu dualar, Tanrı, insan ve yaratılışı birkaç cümlede özetleyen derin bir iman ikrarıdır. **Sofraya oturmakla birlikte yemekten önce ruhani kişinin³ yemek yiyen herkes adına okuduğu ilk dua, insanın kendisini nimetin sahibi değil, ilahî lütfun muhatabı olarak görmesini sağlar; yemekten sonra edilen şükür duası ise alınan nimetin gerçek kaynağını yeniden hatırlatır. Bu hatırlatma da başlı başına bir farkındalık ve sorumluluk demektir.**

İlk dua⁴, **“Ey Tanrım! Sana secde eden kulların için hazırladığın bu sofrayı”** sözleriyle başlar. Bu ifade son derece anlamlıdır. Çünkü dua, sofrayı insanın hazırladığı bir nimet olarak değil, Tanrı’nın kulları için hazırladığı bir lütuf olarak görür. İnsan toprağı işleyebilir, tohumu

² Zira sağlam imana, gerçek hikmet de eşlik eder. İman üzerine sağlam bir temel kurulmadıkça, iman gelişip olgunlaşamaz. İmanın zayıflığı; saygının, sevginin, empatinin ve şefkatin zayıflamasına, hatta zamanla yok olmasına yol açar. Bu da düzensizliği, huzursuzluğu ve yakınmaları beraberinde getirir. Zira iman kaya gibi sağlam olmadığında, kum gibi sarsak ve zayıf olduğunda, zihinler ve duygular telaşa kapılır. Böylece içsel kargaşa başlar. Kargaşa içindeki duygular düzensiz davranışlar doğurur; endişe ve düzensiz davranışlar ise insanın iç dengesini bozarak onu daha büyük bir karmaşaya sürükler.

³ Yemekten önce ve sonra edilen duayı, patrik, mafıryan, metropolit, papaz veya rahip okur.

⁴ **Yemekten Önceki Dua:** Ey Tanrım! Sana secde eden kulların için hazırladığın bu sofrayı besleyiciliğinle, doyuruculuğunla, bereketinle ve bolluğunla kutsa. Bu sofrayı tükenmeyen nimetlerinle ve eksilmeyen bereketinle zenginleştir. Çünkü sen, bütün yaratılışa şefkat ve merhamet gösterensin. Baba, Oğul ve Kutsal Ruh’un adıyla, âmin.

ekebilir, emeğini ortaya koyabilir; ancak toprağa verim veren, tohumu filizlendiren, yağmuru yağdıran ve bütün yaratılışı ayakta tutan Tanrı'nın kendisidir. Bu nedenle sofranın gerçek sahibi insan değil, Tanrı'dır. Makamı ne olursa olsun insan, kendisine bağışlanan bu ilahî nimetlere samimi bir emanetçi bilinciyle yaklaştığında, özlemini duyduğu içsel doyuma daha rahat bir şekilde ulaşabilir. Dış dünyada da daha dengeli ve ölçülü olabilir.

Duanın devamında sofranın **“besleyicilik, doyuruculuk, bereket ve bolluk”** ile zenginleştirilmesi niyaz edilir. Çünkü Süryani geleneğinde nimet, yalnızca sofradaki yiyeceklerden ibaret değildir. Asıl nimet, Tanrı'nın o yiyeceğin içine yerleştirdiği hayat verici berekettir. Bereket, çokluk demek değildir; Tanrı rahmetinin ve lütfunun nimet üzerinde tecelli etmesidir. Bu yüzden dua, yalnızca günlük lokmayı değil, tükenmeyen ilahî rahmeti talep eder.

Yemekten sonra okunan⁵ şükür duası ise insanın dikkatini nimetten, nimetin sahibine yani asıl kaynağına çeker. **“İyilikleri için Tanrı'ya hamd olsun. Bizi besleyen Tanrı'ya hamd olsun. Bizi doyuran Tanrı'ya hamd olsun. Bize hayat veren Tanrı'ya hamd olsun”** şeklindeki tekrarlar, Süryani ibadet dilinin bilinçli bir üslubudur. Her tekrar, insanın nefesine şu hakikati öğretir: **“Ben çalıştığım ve kazandığım için yaşamıyorum; Tanrı beni yaşattığı için yaşıyorum.”**

Burada ifade edilen şükür, yalnızca yemeğe değil, hayatın kendisine yöneliktir. Çünkü insan ekmeği yiyebilir; fakat o ekmeği bedene güç, kana can ve ruha hayat veren, Tanrı'nın yaratıcı kudretidir. Bu sebeple Süryani teolojisinde yalnızca ekmek için değil, insanı yaşatan ilahî kudret için de şükredilir. Böylece ruhun sıcak, canlı ve dinamik kalması sağlanır; aynı zamanda kâinatta var olan karşılıklı ihtiyaç düzeni de hatırlatılır. İçsel boşluklarını doldurmuş ve manevi benliğini keşfetmiş insanlar, özgür irade ve sevinçle bu ihtiyaç düzenine katkı sunarken, aslında kendilerine emanet edilen yetenekleri de geliştirmiş ve parlatmış olurlar.

Dolayısıyla sofrada okunan bu iki dua, imanın iki temel öğretisini ortaya koyar: **Mutlak Sahiplik** ve **Emanet Bilinci**. Mutlak sahiplik yalnızca Tanrı'ya aittir. O, bütün yaratılışı var eden, yaşatan ve ayakta tutandır. Emanet bilinci ise Tanrı'nın biz insanlara bağışladığı her şeyi ifade eder. Çünkü yeryüzü ve içindeki her şey O'nundur. İnsan ise bu ilahî mülkün sahibi değil, kendisine emanet edilen nimetlerden sorumlu olan bir emanetçidir.

⁵ **Yemekten Sonraki Dua:** İyilikleri için Tanrı'ya hamd olsun. Bereketleri için Tanrı'ya hamd olsun. İyilikleriyle bizi rızıklandıran Tanrı'ya hamd olsun. Bizi besleyen Tanrı'ya hamd olsun. Bizi doyuran Tanrı'ya hamd olsun. Bize hayat veren Tanrı'ya hamd olsun. Merhametli Tanrı'ya hamd olsun. O'nun merhameti, Meryem Ana'nın ve bütün azizlerin dualarıyla şimdi, her zaman ve sonsuza dek bizimle olsun, âmin.

Bu nedenle kilise yemekten önce nimet istemekten çok nimetin bereketini diler, yemekten sonra ise nimetin kendisinden çok nimetin sahibine şükreder. Böylece her sofrada şu hakikati yeniden ikrar edilmiş olur: **Hayat da, ekmek de, bereket de, mülk de Tanrı'nındır. İnsan ise O'nun rahmetiyle yaşayan, O'nun nimetleriyle beslenen bir varlıktır ve O'na şükretmekle yükümlüdür.** Bu iman, sofrayı yalnızca karın doyurulan bir yer olmaktan çıkarır. Onu ilahî cömertliğin tecrübe edildiği, şükürün öğrenildiği ve emanet bilincinin tazelendiği kutsal bir buluşmaya dönüştürür.

Bağ ve Bağcı (Matta 21: 41)

Mesih'in anlattığı bağ benzetmesi, iki bin yıl önce söylenmiş tarihî bir hikâye değildir. Bu benzetme, her çağda yeniden okunması ve yeniden anlaşılması gereken canlı bir hakikattir. Mesih'te kalmak, O'nun sevgisinde yaşamak ve bu bağlılığın meyvelerini hayata sunmak gibi, insana kendi sınırlarını hatırlatan, onu daha büyük bir bütünün parçası kılan derin manalar taşır. Onu anlamak isteyen her yönetici, her kurum, her kilise, her oluşum, her topluluk ve her ruhani önder, önce bu benzetmenin aynasında kendisini görmelidir. Çünkü Mesih, yerel kültürden örnekler vererek ilahî mesajını sade ve halkın anlayabileceği bir dille insanlara ulaştırmıştır. Aksi takdirde, ilettiği mesajın anlaşılması çok daha güç olacaktı.

İşte bu nedenle, kilise litürjisinde sıkça yer alan “**bağ**” metaforunu, bağ ve bağcı üzerinden yorumlama cüretine yelteniyorum. Amacım, bu sembollerin ahlakî anlamlarını, ilahî armağanların, emanet bilincinin ve mutlak sahipliğin ne olduğunu hatırlatarak, konum farkı gözetmeksizin insanın bunlar karşısındaki sorumluluğunu dile getirmektir.

Zira bağ benzetmesi sadece ahlaki öğütlerden ibaret değildir. O, insanın Tanrı'yla yaşayan bir birlik içinde olmasını, bu birlikten beslenmesini ve bu yaşamı görünür meyvelerle ortaya koymasını anlatan çok yönlü bir öğretiler. Bu öğretisi, Süryani kilise geleneğinde de güçlü bir yer tutar. Kilise babalarının yorumlarında bağ, hayatı veya kiliseyi, bağcı ise Tanrı'nın sürekli eğiten ve dönüştüren sevgisini temsil eder. Bu nedenle bağ, ruhsal olgunlaşmanın yaşayan bir simgesi olarak kabul edilir. Ayrıca insan da bir kilise olarak kabul edilir; böylece bağ metaforu anlamsal yönden daha çok genişler, derinleşir ve zenginleşir.

İncil'de yer alan ve ilahilere dönüşen bağ benzetmesini incelediğimizde, kilise başta olmak üzere hayatın bütün alanlarında üstlendiğimiz görevlerin aslında birer **bağ işçiliği** olduğunu görürüz. **Biz ne bağın kendisiyiz ne de bağın sahibiyiz. Bağın sahibi Tanrı'dır; bağcı O'dur. Biz ise yalnızca O'nun bağında çalışan emektar işçileriz.**

Bağın sahibi Tanrı'ysa, bağcı, bağı korumak, geliştirmek ve meyve vermesini sağlamakla sorumlu olan kişidir. Bağ ne kadar kıymet görür ve işlenirse, o denli güzel meyve verecektir. Ne var ki insanoğlunun, yetki ve makam elde ettiğinde emanetçi olduğunu unutup zihnen kendisini bağın sahibi sanmaya başlaması, çok tehlikeli ve zehirleyici bir durumdur. Çünkü gerçek çürüme ve yozlaşma burada başlar. Emanet bilincinin yerini sahiplik duygusu aldığı anda, güç zehirlenmesi ve kibir devreye girer. İnsan, hizmet etmek yerine hükmetmeye, korumak yerine sahiplenmeye yönelir.

Bağ ve bağcı gibi kavramlar her gün dualarda ve ilahilerde dile getiriliyor olmasına karşın, anlamları maalesef gerektiği ölçüde içselleştirilememekte ve hayata yansıtılamamaktadır. Kanaatimce, bugün gerek kilisede gerekse toplumsal hayatta yaşanan birçok krizin temelinde, bu öğretilerin pratikte karşılık bulmaması ve yaşatılmaması yatmaktadır.

Mesih'in anlattığı kötü bağcılar, bağı tahrip eden insanlar değildir. Onlar da bağı koruduklarını düşünüyorlardı. Fakat bağın gerçek sahibini unutmuş, emaneti mülke dönüştürerek zorbalığa başlamışlardı. En büyük günahları buydu.

Bugün bu benzetmeyi yalnızca eski Ahit'teki işleyişe yöneltilmiş sert bir uyarı olarak okumak büyük bir yanılğı olacaktır. Çünkü Mesih'in sözü, her çağa, hayata ve kiliseye yöneltilmiş ilahî bir uyarıdır.

Bugün aynı soru hepimizin önünde durmaktadır. Biz, bağımızı gerçekten emanet bilinciyle mi işletiyoruz, yoksa onu geleneklerimizin, kurumlarımızın, makamlarımızın, kişisel hesaplarımızın, hırslarımızın gölgesinde mi bırakıyoruz?

Bağ, ruhani anlamda hayattır; kilisedir. Bağ, insandır; gençlerdir, çocuklardır. Ana dilidir, halktır, ailedir, kardeştir. Bağ, Mesih'in sevgisine susamış yürektir. Bağ, bize emanet edilen ve hizmet etmekle yükümlü olduğumuz her alandır. Yaşadığımız köy ve şehirdir. Toprağımız ve anavatanımızdır.

Eğer bağ meyve vermiyorsa, asmaları değil, bağda çalışanları sorgulamak gerekir.

Acı olan şudur ki, insan bazen bağın duvarlarını onarmaya odaklanınca, asmaların kuruduğunu fark etmiyor. Kurumu yaşatmaya çalışırken insanı ihmal ediyor. Geçmişi korumaya gayret ederken geleceği göremiyor. Kimliği savunurken ruhu ihmal ediyor...

Mesih'in istediği ve aradığı sadece hizmet ve meyvedir; ahlak meyvesi, sevgi meyvesi, saygı, değer verme, merhamet, vicdan ve dayanışma meyvesidir. İyilik meyvesidir, adalet, erdem, anlayış, bilinç, birlik ve alçakgönüllülük meyvesidir...

Eğer bu meyveler yoksa bağın dış görünüşü ne kadar güzel olursa olsun, bağ sahibi geldiğinde eli boş dönecektir. Ve bağı bizden almayı düşünecektir.

Küçük tavizleri meşrulaştırmak ne kadar kolaydır... Burada önemsiz görünen bir dürüstlük eksikliği, orada kimse fark etmez diye başvurulmuş küçük kestirme yoldur... Oysa insanın küçük şeyler karşısındaki tutumu, büyük şeyler karşısındaki karakterini ele verir ve onu biçimlendirir. Çünkü dürüstlük, yalnızca önemli anlarda kuşandığımız bir erdem değildir. O, kimsenin görmediği, alkışlamadığı ve hesap sormadığı sıradan anlarda inşa edilen bir karakterdir. İnsan, kalabalıkların önünde sergilediği yüzüyle değil, yalnız kaldığında takındığı tavırlar veya yaptığı tercihlerle gerçek kimliğini oluşturur. Mesih bunu şöyle açıklar: **“En küçük işte güvenilir olan kişi, büyük işte de güvenilirdir. En küçük işte dürüst olmayan kişi ise, büyük işte de dürüst olmaz”** (Luka 16: 10).

Bugün en büyük ihtiyaç sadece yeni binalar değil, bu hassasiyetlerle çarpan yeni yüreklerdir. Daha çok gösteriş değil, daha çok hizmet ruhudur. Daha çok tartışma değil, daha çok dinleme kültürüdür. Daha çok böbürlenme değil, daha çok özeleştirme ve tövbedir.

Çünkü bağ, yüzleşme kültürüyle ve tövbenin farkındalığıyla yeniden yeşerir.

Mesih'in, **“Bağ sizden alınacak ve meyvesini verenlere verilecektir”** sözü, güçlü bir uyarıdır. Tanrı, unvan ve soya göre davranmaz. O, meyveye bakar. Bu nedenle asıl sorulması gereken soru şudur: Biz, atalarımızdan miras aldığımız emanetleri (kiliseyi, dili, kültürü, ahlakı, vicdanı ve insanlığı) kibre ve minnete kapılmadan, samimi bir emanet bilinciyle gerçekten koruyor muyuz? Onları, Mesih'in arzuladığı meyveleri verecek şekilde sürekli yeniliyor, geliştiriyor ve gelecek kuşaklara aktarabiliyor muyuz?

Çünkü miras yalnızca korunmaz; yaşatılır. Yaşatılan miras ise her kuşakta meyve verir. Buna öncülük edenlerse, **Tubayhun l-Abde Tobe** ilahisinde dile geldiği gibi, sevinç ve huzurun görkem tacını giymeye nail olurlar.

Bu nedenle, sadık bağ işçileri olmaya gayret etmeliyiz ki, bağ elimizden alınmasın. Bağın gerçek sahibini hiçbir zaman unutmadan, bağdaki sorumluluğumuzu sadakatle yerine getirmeliyiz. Zira

hiçbir şey bizim değildir, sahip olduğumuz her şey bize emanet edilmiştir. Emanet ise ancak güven, empati, sadakat ve tevazuyla taşındığında berekete dönüşür.

Yusuf Beğtaş

Süryani Dili-Kültürü ve Edebiyatı Derneği Başkanı / Mardin